ხურცილავა “ტრადიციას” არ ღალატობს

თბილისი. “დინამოს” სტადიონი. 27 სექტემბერი.

“დინამო” (თბილისი) - “პახტაკორი” (ტაშკენტი) 2:1 (1:0).

“დინამო”: ურუშაძე, ძოძუაშვილი, რეხვიაშვილი, ხურცილავა, კანთელაძე, პეტრიაშვილი, ილიადი, ასათიანი, მეტრეველი, გავაშელი, მესხი.

“პახტაკორი”: ლიუბარცევი, დოცენკო, შტერნი (შარიფოვი), ნაუმენკო, ინოიატოვი, იუნუსოვი (რახმატულაევი), პეტუხოვი, ბექთაშევი, აბდურაიმოვი, კრასნიცკი, იბრაგიმოვი.

მსაჯი: ს. არხიპოვი (მოსკოვი).

დუბლიორები - 4:2 დინამოელთა სასარგებლოდ.

მას შემდეგ, რაც ტაშკენტის “პახტაკორმა” მტკიცედ დაიმკვიდრა ადგილი აუტსაიდერთა შორის, ბუნებრივად დაისვა საკითხი, რა უფრო კანონზომიერია: უზბეკი ფეხბურთელების სატურნირო მდგომარეობა, თუ მათი თასის ფინალში მონაწილეობა. განა მართლაც პარადოქსი არ არის, რომ სსრ კავშირის თასის წლევანდელი გათამაშების ფინალისტი (და შესაძლოა საპატიო ჯილდოს მომავალი მფლობელი) “ა” კლასის II ლიგაში გადასვლის ყველაზე ნაღდი კანდიდატი იყოს?

“პახტაკორის” ხელმძღვანელობა, ამ ერთი შეხედვით, არანორმალურ მდგომარეობას საკმაოდ მარტივად და დამაჯერებლად ხსნის. გუნდმა ბოლო ხანებში შესამჩნევი დანაკლისი განიცადა, განსაკუთრებით დაცვისა და ნახევარდაცვის რიგებში. ახალგაზრდებს კი, რომლებმაც საპასუხისმგებლო პოსტებზე შეცვალეს ვეტერანები, ჯერ არც ოსტატობა ყოფნით და არც გამოცდილება. საბუთი, როგორც ხედავთ, დამაჯერებელია და ჩვენ უფლება არ გვაქვს უარვყოთ იგი.

თავიანთ წარმატებას თასის გათამაშებაში ისინი ხსნიან იმით, რომ ერთი-ორი მატჩის ჩატარება მაქსიმალური თავგანწირვით ნებისმიერ გუნდს ¿შეუძლია, და რა გასაკვირია, რომ ისეთმა გამოცდილმა კოლექტივმა, როგორიც “პახტაკორია”, კარგად გამოიყენა თასის სპეციფიკა და მისი გათამაშების უმაღლეს საფეხურზე ამოჰყო თავი.

მაგრამ ტაშკენტელთა ძალა, მათი პოტენციური შესაძლებლობანი გაცილებით უფრო დიდია, ვიდრე ეს დღეს ჩანს. გადახედეთ გუნდს, რომლის შემადგენლობაში თამაშობს საკავშირო ჩემპიონატის ერთ-ერთი საუკეთესო სნაიპერი აბდურაიმოვი, ერთ-ერთი უძლიერესი და თავისებური ფორვარდი კრასნიცკი და საერთოდ, საკმაოდ ტექნიკური და მოქნილი თავდასხმა. დააკვირდით ამ გუნდის თამაშის სტილს და დარწმუნდებით, რომ უზბეკი ფეხბურთელების წარუმატებლობა დროებით ხასიათს ატარებს.

ყოველ შემთხვევაში, თბილისის “დინამოსთან” შეხვედრაში “პახტაკორი” ყველაზე ნაკლებად ჰგავდა გუნდს, რომელმაც შესაძლოა დატოვოს “ა” კლასი. ჩვენი გუშინწინდელი სტუმრები თამაშობდნენ გააზრებულად, აქტიურად, მონდომებით და კინაღამ სასურველ შედეგსაც მიაღწიეს. განსაკუთრებით დასამახსოვრებელი იყო აბდურაიმოვის ორი გარღვევა, რომელიც ადვილად შეიძლებოდა გოლით დაგვირგვინებულიყო, აგრეთვე, კრასნიცკის, ბექთაშევისა და იბრაგიმოვის ძლიერი დარტყმები.

გოლი, რომელიც “პახტაკორმა” მეორე ტაიმში გაიტანა, ერთობ მოულოდნელი გახლდათ, სამაგიეროდ სტუმრებმა, იმავე მეორე ნახევარში ვერ გამოიყენეს ანგარიშის გაზრდის ნაღდი შესაძლებლობა, თუმცა თბილისელები, ამ კონკრეტულ

სიტუაციაში, უფრო ურუშაძის თავგანწირულ და ოსტატურ ნახტომს უნდა უმადლოდნენ, ვიდრე მეტოქის ფორვარდის გაუბედაობას.

რაც შეეხება “დინამოს”, მისი უპირატესობა მთელი მატჩის მანძილზე აშკარა იყო. დასაწყისში, როგორც ეს ხშირად ხდება, მასპინძლებმა დაიპყრეს სივრცე, სამოქმედო ასპარეზი. შემდეგ ამ უპირატესობის რეალიზებას შეუდგნენ და ბოლოს მიაღწიეს საწადელს. გოლი, რომელიც 27-ე წუთზე გავიდა, უმაღლესი საშემსრულებლო ოსტატობის ნიმუშს წარმოადგენდა. მეტრეველი მსუბუქად და ლამაზად შეიჭრა მარჯვენა ფლანგზე და ძლიერად დაარტყა კარში. ლიუბარცევმა ბურთი ვერ დაიჭირა და უკუაგდო იგი საჯარიმო მოედნის სიღრმეში, იქვე გაჩნდა ხურცილავა, რომელმაც ზუსტი დარტყმით გახსნა ანგარიში.

შესვენების შემდეგ დინამოელებმა წამოიწყეს ახალი მძლავრი შტურმი, მაგრამ ხან ტაშკენტელი მცველების, ხან კი მეკარის თავგანწირულმა თამაშმა მინიმუმამდე დაიყვანა თბილისელთა საბრძოლო სულისკვეთება. შემდეგ კი დადგა საბედისწერო 72-ე წუთი, როცა აბსოლუტურად მშვიდობიან პოზიციაში იბრაგიმოვის მიერ სხვათა შორის დარტყმული ბურთი თბილისელთა კარის სიღრმეში ჩაეშვა. ბურთის ტრაექტორიას მოჯადოებულებივით შეჰყურებდნენ ურუშაძე და მცველები.

ის, რაც შემდეგ მოხდა, ძნელი წარმოსადგენი და დასაჯერებელია.

თბილისელები ქულის დაკარგვის საშიშროებამ გაათკეცებული მონდომებითა და ენერგიით აამოქმედა. შეტევები ზვირთებად მიაწყდა სტუმრების კარს. სწორედ ამ დროს ბურთი სამჯერ მოხვდა ძელს და როცა თამაშის ბედი თითქოს გადაწყვეტილი იყო, ხურცილავამ უძლიერესი საჯარიმო დარტყმით ერთხელ კიდევ იხსნა თავისი გუნდი.

ნ. გუგუშვილი.

“ლელო”, 29 სექტემბერი, 1968 წ.